

Materin ugled.

troci mili! Marsikateri izmej vas bode bral ta spis s solznimi očmi ter ihtec pristavil: „Oj da bi jo še imel, preljubo mater! Oj kako bi jo ljubil!“ — A drugi bode morda sramežljivo pobesil oči ter si očital: „Jaz jo imam še, ali žalim jo prevečkrat!“ — Nu, upam, otroci ljubi, da ga ni mej vami takega malopridneža. Ako bi se pa vender kak nahajal, naj mu ta dva zgodovinska vzgleda prevstvarita njegovo neusmiljeno in zakrlneno srce! . . .

I.

Gnej Marcij, imenovan Korijolan, izgubil je vže v zgodnej mladosti očeta. Zanj je odslej skrbela mati Veturija. — Ko so ga bili Plebejci iz Rima prognali, bežal je v deželo Volskov. Da bi se maščeval nad rojstvenim mestom, pridruži se poveljniku Aciju Tulu ter pelje ogromno vojsko pred Rim. Blizu mesta se utaboré. Niti najboljši mirovni pogoji, niti najponižnejše prošnje mestnega prebivalstva ne morejo upogniti razjarjenega Korijolana. — Zdajci sklene njegova mati z nekaterimi drugimi ženami podati se v sovražnega sina tabor. Korijolan jej hiti naproti; Veturija pa ga jokaje prosi, naj odneha od grozne nakane ter pristavi: „Ako ti je sprava z domovino nemogoča, mar bodeš meni odrekel to dobroto? Ali se nisem vedno zate bala, ko si se bojeval? Ali ti nisem skrbeč in od strahu se tresoč obvezovala ran, ki si jih prinašal iz krvavih bojov? — Koliko nesrečnejšo se še-le zdaj čutim! Saj mi ni niti znano, koga sem obiskala, sovražnika ali sina? . . . Ti moreš opustošiti deželo, ki te je redila? Ti pretiš zidovju, ki varuje tvojo mater, tvojo suprugo in tvoje otroke, z oblego ali še celo s poginom? Hočeš li, da vsled tebe poginemo gladí, ali da nas obdà temni dan sužnjesti? . . .

Materine besede omečé srce Korijolanu. Pristrčno jo objame in zapusti z armado rojstveno mesto, da-si je znal, da ga čaka stroga kazen — smrti . . .

II.

Oton I., tudi „Veliki“ imenovan, bil je najmogočnejši knez svojega časa in jedna najslavnejših prikaznij na nemškem prestolu.

Njegova mati Matilda ga je neizmerno ljubila. Da jo je tudi on pristrčno ljubil, pokazal je nekoč pri ločitvi.

Zmagalec se vrne leta 964. p. Kr. r. iz Rima in Italije k svoji materi v samostan nordhavzenski na Nemško. Samó osem dnij živita presrečna mati in sin skupaj; kar pride ura ločitve.

Oba gresta v cerkev. Po končanej sv. maši izroči Matilda cesarju samostan v varstvo. S toplimi besedami mu slika svoje srečno življenje v njem in h koncu govora pristavi? „Ali čemu ti toliko govorim?! Zadnji pogled materin bodi ti váruh samostanski!“ — Ginen obljubi cesar izpolnitev materinih prošenj. Oba ostavita cerkev. Zvunaj pa se objameta in poljubujeta in jočeta. Ta prizor privabi tudi navzočim solzé v oči.

Oton otide. Mati pa zrè za njim, dokler ne zasede konja; potem hiti v cerkev; na ono mesto, kjer je mej opraviлом stal sin, poklekne ter poljubljuje stopinje

svojega otišlega ljubljenca. Spremistvo, ki je še v cerkvi zaostalo, sporoči to cesarju. Hitro skoči raz konja in teče v cerkev.

Še čuje mater na istem prostoru ihteti se glasno moliti. Oton pade pred njo in vzklikne: „S čim, o čestitljiva zapovedovalka, s čim naj ti poplačam te solzé?“

Mati ga pritisne nežno k sebi, in objameta se iskreno. Naposled pravi krajčevica: „Kaj nama koristi daljno obotavljanje? Še takó nerada, morava se ločiti. Tvoj pogled me nikakor ne tolaži, pač pa žalosti. — Pojdi, mir božji te spremljaj! Izvestno ne bodeš več zrl mojega lica na tem umrjočem telesu. Kar sem imela na duši, vse sem priporočila tvojej ljubezni. Zapusti mi le tolažbo, da ti ostane ta kraj v svetem spominu!“ . . .

Še jedenkrat se prirčno objameta, in Oton zapusti Matildo.

* * *

Ta dva vzgleda sem si zapisal po zgodovini, da ti jih, dete ljubo, izročim v posnemo. — Ljubi mater svojo, stori jej vse, kar poželi njeno sreč, in — srečen bodeš, zakaj pomni prislovico:

Materin blagoslov otrokom hiše zida! . . .

—t—

Kaj narava pripoveduje otrokom.

(Po Wiedemann-u posl. Anton Brezovnik.)

Jablana.

(Dalje.)

Sredi zelenega polja ob vóznem potu je stala stara jablana. Imela je belkaste, z mahom obrasene veje — prava podoba sivega starčeka — ter je bila vredna, da bi vsakdo pred njo spoštljivo vzel svoj klobuk z glave.

Nekoč je skakala tolpa veselih otrok okolo nje ter se igrala v njenej prijetnej senci. Z dopadanjem je gledala stara jablana na to veselo, razposajeno mladino.

Ko so se otroci vže dovolj naigrali in naskakali ter utrujeni si želeli počitka, nagovori jih jablana tako-le: *Otroci moji ljubi! posedite se okolo mene in poslušajte me, povedati vam hočem nekoliko dogodkov iz mojega življenja. Mislim, da si bodele posneli iz mojega pripovedovanja marsikak lep nauk za svoje poznejše življenje.*

„O le povej nam kaj, le povej, mi radi poslušamo,“ vzkliknejo otroci jedno-glasno ter posedejo okolo jablane.

„Čujte torej,“ reče jablana; „mati Jera — Bog jej daj nebesa, umrla je vže zdavnaj — sedela je nekoč na klopi pred hišo in imela svojega jedinca Cirilčka poleg sebe. Cirilček se je igral z lončeno posodico, a mati je vzela jabolko v roko, da bi je prerezala in dala Cirilčku Nevidoma páde iz jabolka jedna peška v po-